

Sygn. akt **IC 84/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **W. D.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.** na rzecz pozwanego **W. D.** kwotę **3.617,00 złotych** (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt: **IC 84/19**

UZASADNIENIE

W dniu 5 października 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko W. D. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 49.531,37 zł tytułem należności wynikających z umowy kredytowej nr NP\ (...), wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 22.355,22 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że umowa została wypowiedziana dnia 4 października 2012 roku, a na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 7 czerwca 2018 roku zawartej pomiędzy powodem, a (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego.

(pozew k. 3v.-2-5v.)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł zarzut przedawnienia, a także braku legitymacji procesowej po stronie powodowej.

W ocenie pozwanego w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 3-letni termin przedawnienia. Natomiast powód nie wykazał, aby skutecznie nabył wierzytelność wskazaną w pozwie. W szczególności nie wynika to z umowy przelewu wierzytelności i załącznika do niej, który ma postać nieczytelnej tabelki. Tak samo pozwany odniósł się do ksiąg rachunkowych, które nie stanowią dowodu przelewu wierzytelności.

(odpowiedź na pozew – k. 56-57)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 27 marca 2008 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwanym W. D. umowę pożyczki nr (...) w kwocie 87.288,28 zł. Ostatnia rata miała być płatna do dnia 29 marca 2013 roku. Umowa została wypowiedziana dnia 4 października 2012 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: niekwestionowane twierdzenia powoda, umowę pożyczki – k. 65-68, wniosek kredytowy – k. 69, harmonogram spłat – k. 70-71, potwierdzenie – k. 72)

Dnia 7 czerwca 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami – k. 19-41)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów w postaci umowy kredytowej i załączników do niej, jak również umowy przelewu wierzytelności, z zastrzeżeniem jednak do samego faktu jej zawarcia, jednak nie w odniesieniu do jej przedmiotu.

Za pozbawiony znaczenia dowodowego Sąd uznał 3 karty mające stanowić załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności. Z umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 czerwca 2018 roku wynika, że jej przedmiotem miały być wierzytelności wymienione w tym załączniku. Powód przedłożył trzy luźne karty (wielokrotnie przerabiane podczas kserowania), zawierające opis wierzytelności, będącej przedmiotem niniejszego postępowania, jednak nie sposób jej powiązać z żadną konkretną umową. Tak więc ww. karta może być elementem załącznika do każdej umowy, zwłaszcza, że wszystkie załączniki do umów przelewu wierzytelności zawieranych przez fundusze sekurytyzacyjne wyglądają praktycznie tak samo w sensie graficznym.

Nadto załączony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych nie może stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność skuteczności przelewu, a także istnienia i wysokości dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Przede wszystkim należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 1355) moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

W związku z powyższym, wyciąg z ksiąg rachunkowych jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący obecnie przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1896 ze zm.) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym.

Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c.

Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 31 maja 2017r., I ACa 1056/16, LEX nr 2323726).

Dokumenty te nie stanowią dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015r., I ACa 824/14, LEX nr 1661137; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013r., V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

W przedmiotowej sprawie strona pozwana kwestionowała istnienie wierzytelności wskazanej w wyciągu, jej wymagalność i wysokość. W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 6 k.c., w celu wykazania kwestionowanych okoliczności strona powodowa winna była przedłożyć do akt sprawy stosowne dokumenty w postaci pełnego załącznika nr 3 do umowy, ewentualnie wyciągu, w ten sposób, aby wynikało z niego, że powód nabył zindywidualizowaną wierzytelność względem pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, dzieląc stanowisko pozwanego, Sąd uznał, że powód nie posiadał legitymacji procesowej w niniejszej sprawie i już z tego powodu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mimo tego Sąd dokonał również zbadania zgłoszonego przez powoda zarzutu przedawnienia.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r. poz. 993). Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Jak stanowi natomiast art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Natomiast, jak stanowi art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

W wyroku z dnia 02 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt III CSK 302/07, OSN 2009 Nr B, poz. 37 Sąd Najwyższy wskazał, że „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością”. Bez wątpienia przedmiotowe roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez poprzednika prawnego powoda (banku), jak i przez powoda, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się nabywaniem wierzytelności. Stąd też należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia dla roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, a wynikającego z umowy pierwotnej. Według przepisu art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Natomiast stosownie do art. 117 § 21 k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W niniejszej sprawie strona powodowa twierdziła, że umowa pożyczki została wypowiedziana pozwanemu dnia 4 października 2012 roku.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dnia 5 października 2018 roku.

Pomiędzy powyższymi zdarzeniami upłynął okres dłuższy niż trzy lata. Jednocześnie, strona powodowa nie wykazała, aby pomiędzy powyższymi zdarzeniami zaszła jakakolwiek okoliczność wymieniona w art. 123 k.c., która spowodowałaby przerwanie biegu terminu przedawnienia. W tym stanie rzeczy bez wątpienia doszło do przedawnienia roszczeń objętych żądaniem pozwu.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, na mocy art. art. 720 .c. zw. z art. 509 k.c. a contrario oraz w zw. z art. 117 § 21 k.c. powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu (Dz.U.2015.1804 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł, na którą składają się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika pozwanego – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz opłata skarbową ode pełnomocnictwa (17 zł).